

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Z. D.**, zast. Ing. Václavem Sarajem, daňovým poradcem, se sídlem Moravská Třebová, Nerudova 18, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 19.4.2012, č.j. 2543/12-1500-608960, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19.4.2012, č.j. 2543/12-1500-608960, Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu v Moravské Třebové (dále jen „správce daně“) ze dne 12.12.2011, č.j. 62349/11/265970605616, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o posečkání úhrady daně.

V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce dne 22.11.2011 požádal správce daně o znovuposečkání daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004. Jako důvod uvedl, že podal žádost o obnovu řízení, jehož výsledkem bylo

doměření daně za uvedené zdaňovací období. Odvolal se na ust. § 156 odst. 1 písm. e/ zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“), podle kterého může být povoleno posečkáni daně v případě důvodného očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň. Žalovaný dále konstatoval, že rozhodnutím ze dne 7.9.2011, č.j. 4506/11-1100-601319, žalovaný návrhu na obnovu řízení nevyhověl, protože žalobce nepředložil relevantní důvody, za kterých daňový řád umožňuje obnovu řízení nařídit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které Generální finanční ředitelství svým rozhodnutím č.j. 32980/11-3121-010718 zamítlo. Žalobce v žádosti o posečkáni daně tvrdil, že proti tomuto rozhodnutí podá správní žalobu, aby předmětná daňová povinnost za rok 2004 byla konečně, ne spravedlivě ale správně, vyměřena.

Žalovaný dále uvedl, že daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 byla žalobci vyměřena dodatečným platebním výměrem ze dne 11.7.2007, č.j. 27739/07/265970/2873, a rozhodnutím žalovaného, č. j. 631/08-1100-601319, bylo odvolání do dodatečného platebního výměru zamítnuto. Krajský soud v Hradci Králové nejprve svým rozsudkem ze dne 21.7.2008, č.j. 31 Ca 60/2008-20, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. O odvolání bylo znovu rozhodnuto dne 28.1.2009, č.j. 49/09-1100-601319, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno jak rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24.9.2009, č.j. 31 Ca 46/2009-22, tak i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2010, č.j. 8 Afs 78/2009-56. Usnesením ze dne 20.1.2011, sp.zn. III. ÚS 3435/2010, Ústavní soud ústavní stížnost žalobce jako nedůvodnou odmítl.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Uvedl, že v souladu s ust. § 117 a násl. daňového řádu podal dne 8.6.2011 návrh na obnovu řízení ve věci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004, jejímž výsledkem bylo doměření daně platebním výměrem ze dne 11.7.2007 ve výši 31.584,- Kč. Poukázal na znění ust. § 117 daňového řádu, a jeho spojitost s ust. § 85 téhož předpisu. Tvrdil, že v souladu s ust. § 148 daňového řádu do uplynutí lhůty deseti let nesmí být v kterémkoliv reálném čase tohoto období krácen na svých právech. Na základě výše uvedeného žalobce požádal správce daně o znovuposečkáni daně v termínu do 30.6.2012, kdy předpokládal ukončení daňového řízení. Jeho žádosti však nebylo vyhověno a odvolání žalovaný zamítl. Podle žalobce žalovaný svým rozhodnutím porušil ust. § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu, neboť z důvodů očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň měl naopak tomuto návrhu vyhovět.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil svým podáním ze dne 26.7.2012 a v něm uvedl, že dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní, ve znění pozdějších předpisů, tedy zákona platného v době daňové kontroly, tak i dle § 92 daňového řádu, bylo na žalobci, aby prokázal všechny skutečnosti uváděné v daňovém přiznání, aby jemu stanovená daňová povinnost byla stanovena ve správné výši. Protože žalobce toto důkazní břemeno neunesl, byla mu na základě daňové kontroly rozhodnutím správce daně doměřena daňová povinnost za zdaňovací období roku

2004 ve výši 31.584,- Kč. Popsal všechna rozhodnutí která následovala a uzavřel, že daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 tak byla žalobci stanovena v souladu se zákonem, a to v zákonem stanovené lhůtě.

Připustil, že daňový řád umožňuje za splnění přesně stanovených podmínek změnit pravomocné rozhodnutí o stanovení daně. Jedním z institutů, který průlom do pravomocného rozhodnutí umožňuje je institut obnovy řízení. V ustanovení § 117 odst. 1 daňového řádu jsou uvedeny taxativní důvody, ze kterých lze obnovu řízení nařídit. Žalobce podal návrh na obnovu řízení z důvodu uvedeného v § 117 odst. 1 písm. a/ daňového řádu, tedy že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez jeho zavinění uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Dle žalovaného žalobcem označený svědek mu mohl být znám v průběhu předchozího řízení, proto byl jeho návrh na povolení obnovy řízení zamítnut. Žalobcem podané odvolání do tohoto rozhodnutí bylo Generálním finančním ředitelstvím v Praze zamítnuto, žalobce ho však napadl správní žalobou.

Na základě důvodů předložených žalobcem nemohl žalovaný vyhovět odvolání žalobce do rozhodnutí o posečkání daně z důvodu uvedeného v § 156 odst. 1 písm. e/, protože jím uvedený důvod nepředstavuje důvodné očekávání zániku povinnosti uhradit daň. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 citovaného zákona, když žalobce i žalovaný dali k takovému postupu výslovný souhlas. O věci pak usoudil následovně.

Jak vyplývá ze žaloby, z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu, žalobce se domáhal posečkání daně z důvodu uvedeného v § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu. Podle něho na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

Žalobce podal dne 8.6.2011 návrh na obnovu řízení ve věci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7.9.2011, č.j. 4506/11-1100-601319, (žalobci doručené dne 13.9.2011) jeho žádost zamítl a žalobcem podané odvolání Generální finanční ředitelství svým rozhodnutím ze dne 12.12.2011, čj. 32980/11-3121- 010728, rovněž zamítlo a rozhodnutí žalovaného potvrdilo.

Podáním ze dne 21.11.2011, doručeným správci daně dne 22.11.2011, žalobce požádal o posečkání daně dle § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu, tedy v době, kdy již věděl, že prvostupňový orgán jeho návrh na obnovu řízení zamítl. Správce daně při svém rozhodování o žádosti o posečkání daně vycházel ze závěrů vyslovených v rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o obnovu řízení zamítnuta. Žalovaný o odvolání žalobce do zamítavého rozhodnutí o žádosti o posečkání daně

rozhodl dne 19.4.2012, pod č.j. 2543/12-1500-608960, tedy v době, kdy bylo řízení o návrhu na obnovu pravomocně ukončeno rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 12.12.2011, č.j. 32980/11-3121- 010728.

Z podaného je zřejmé, že dne 12.12.2011, kdy správce daně rozhodoval o žádosti žalobce o posečkání daně, již příslušné daňové orgány v obou stupních nevyhověly žádosti žalobce o obnovu původního řízení o vyměření daně z příjmů za rok 2004, neboť pro takový postup neshledaly důvody a konstatovaly, že nedošlo k naplnění podmínek daných v ust. § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu. O odvolání žalobce ve věci posečkání daně rozhodoval žalovaný dne 19.4.2012, tedy v době, kdy již zamítavé rozhodnutí o žalobcově žádosti o obnovu řízení bylo pravomocné. Krajský soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného, vyslovené v žalobou napadeném rozhodnutí, že nebyla pro posečkání splněna podmínka daná v § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu, tedy důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň. Je nepochybné, že v citovaném ustanovení předpokládaná důvodnost takového očekávání musí být přesvědčivě podložena. Nestačí pouhé tvrzení žalobce, že důvody pro obnovu řízení nastaly, ani jeho očekávání, že žaloba na přezkum pravomocného rozhodnutí, kterým nebyla povolena obnova řízení o vyměření daně za rok 2004, bude úspěšná. Za splnění podmínky pro posečkání daně dle § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu by mohlo být považováno např. rozhodnutí o povolení obnovy řízení dle § 117 a násl. daňového řádu nebo nařízený přezkum dle § 121 a násl. téhož zákona. Správce daně i žalovaný při svém rozhodování vycházeli ze závěrů finančního ředitelství a generálního ředitelství, tedy finančních orgánů, které měly oprávnění rozhodnout o tom, zda došlo k naplnění podmínek pro povolení obnovy řízení, a pravomocně rozhodly, že důvod pro obnovu řízení nebyl dán. Krajský soud proto uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, konkrétně ust. § 156 odst. 1 písm. e/ daňového řádu, neboť pro posečkání daně nebyly splněny podmínky dané v citovaném ustanovení. Žalobu proto jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 28. února 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu